

Midgardsormen (RPL50-stien)

Christine Marcussen fra Bamford 1869 har delt to Instagram-innlegg med sin humoristiske oppsummering av løypa som hun publiserte på sin profil i 2022 og etter løpet i år, for moro skyld:

2022

Romeriksåsen på langs, 50 km 🌞 💧

Uroen i magefølelsen min steg allerede dagen før. Den mørknet seg til da ingen løpere på startområdet diskuterte valg av solfaktor, men insektsmidler. Et valg jeg ikke visste jeg måtte ta fremfor solbeskyttelse, tenkte jeg idet jeg snublet på flatmark og falt bare 100 meter etter start.

Langt ute balanserende på blåmerket sti løp vi mysende motsols.

- Snart faller vi vel ned i en reinfelle også, spøkte noen ennå muntre løpere fra nord bak meg.

Som om noen dumdristige rein fra de sørligste tamreinlag skulle ha forvillet seg så langt sør, og bare kunne fanges av et dypt hull i bakken, tenkte jeg skeptisk, og klatret motvillig over en trestamme som tidens tann hadde felt tvers over stien.

Det var da at jeg kjente det.

Bevegde trestammen seg? Snor røttene seg rundt beina mine? Hvorfor føles skogen så opphetet at det nesten damper av vannet, Store Snellingen? Hva snublet jeg egentlig i da jeg falt?

Om vi skulle ha falt ned i et svart hull på stien, hadde vi falt rett ned i kjeften på den fryktinggytende Midgardsormen som i norrøn mytologi omkranset menneskenes verden, i dette tilfellet Romeriksåsen. Så stor at den ikke bare bet

seg selv i halen, men glefset sultent mot løpernes startnummer på brystet. Blå flamme fra ormens strupe tilføyde DNTs blå merker på trærne ny glans og krøllet arrangørens gule merkebånd.

Ormen buktet seg over åser, eng og sti. Over og under de tykke røttene til treet, Yggdrasil, plantet midt i løypa. Den ristet i trollstein på bakken. Gjorde alt den maktet for at vi vrikket ankler eller mistet balansen.

Men jeg falt ikke flere ganger.

Underveis i de 36 km med blåsti vennet vi nemlig oss til å hoppe over ormens slyngende bevegelser mellom beina våre. Vi fant glede i å møte ormens gule øyne. Og da vi så forbi den fryktelige kjeften, var den faktisk veldig pen.

Dessuten trivdes ikke ormen på myr. Der kunne vi løpe lenge i fred. Yggdrasils grener som strakk seg over hele Romeriksåsen og himmelen, vaiet vakkert i sollyset over myren. Like mykt som myrullen som kjærtegnet oss på de tilgrisede anklene våre. De svevde som nysgjerrige ildfluer som hadde våknet opp midt på lyse dagen av trampende føtter ❤️

2023

Romeriksåsen på langs, 50 km 🌈

Allerede dagen før løpsdagen i fjor bestemte jeg meg for å aldri løpe Romeriksåsen på langs igjen. Stien lignet mest på Midgardsormen som buktet seg over åser, eng og 34 km med blåsti rundt Yggdrasil enn et fint terrengløp over myr og blåbærlyng.

Og i mellomtiden ble løpet utsolgt.

Allikevel fikk jeg på mirakuløst vis tak i det aller siste startnummeret av arrangøren og stilte klar til kamp på start. Denne gangen i hvit t-skjorte som reflekterte varme, ekstra klemmeflasker med Vitamin Well på brystet og duftende av myggbeskyttende lavendelos.

De første 15 km visste jeg at Midgardsormen når som helst kunne reise seg opp fra Romerikes mange vann og knuse oss i den enorme kjeften sin. Den kunne uten forvarsel bukte seg mellom beina våre og velte oss over ende. Den kunne hvert øyeblikk stjele fokuset vårt med sitt giftige blikk slik at vi for alltid hadde forsvunnet fra jordens overflate ned i en dyp steinur.

Men vi så ikke Midgardsormen de første 15 km. Kanskje jeg enset et hetedrag fra ormens kjeft på den første matstasjonen da vi dyttet i oss kjeks og syltetøy i solen. Den spydde i hvert fall ild i ryggen på oss langs grusveien på vei til neste stitrasé nok til å svi brennmerker i huden og tørke myr.

Etter den siste matstasjonen på 33 km må den ha fått ferten av oss for den jaktet på oss de siste 17 km inn til mål.

Men vi lot oss ikke skremme.

Vi holdt blikket bare lett fremover og blunket aldri selv om vi så Midgardsormens skygger i sidesynet. Da den glefset etter oss fortsatte vi uavbrutt å løpe med små, lette steg og telle ned antall km til mål. Og da den sperret blåstien med sin kropp dekket av ru fiskeskjell foran oss, hoppet vi bare ut i myren uten å stoppe opp så myrullen veiet i dragsuget. Vi mistet ikke fokuset da Midgardsormen tvinnet seg om beina våre. Vi falt ikke da den rappet i ryggfinnen sin og nappet i anklene våre. Vi mistet ikke balansen da vi spratt over dens knotete åreknuter og sklei i dype rynker.

Og de to siste km før mål løp vi på en fin sti inn til mål. Akkurat som om Midgardsormen så seg lei av å plage oss og la seg krampaktig i dvale til neste år.

Christine

